

1767 Torgeir Østerøien i Meråker

Anne og Arnt på Østerøien i Meråker fikk 9 barn. Et av disse var Torgeir, døpt 23.juni 1744. 30 år senere gifter han seg med Beret Gunnarsdatter Krokstad. Nå var militærtjenesten vel unnagjort, og Torgeir slo seg ned på Nustadrønningen. Senere bygslet han til seg Øien østre.

Fra sin tid i militære har Torgeir fortalt følgende:

I 1767 holdt den Delmenhortske sekondbataljon til i Trondheim. I august forsvant 4 mann fra kaptein Bloms kompani. Disse desertører benyttet den halvmørke augustkvelden til å ta seg inn til Stjørdalen, med tanke på å komme seg over til Sverige. Mannskap tilhørende major von Lützows nordre og kaptein von Motzfeldts søndre Stjørdalske dragonregiment, fikk ordre om å ta opp forfølgelsen og bringe rømlingene inn igjen til en meget hard avstraffelse. Kaptein von Motzfeldt hadde selv kommandoen. Torgeir Østerøien forteller at en dragon var litt for ivrig i tjenesten da han på eget initiativ tok opp forfølgelsen og innhentet de redde og meget nervøse desertørene. En må vel gå ut i fra at denne ivrige soldaten var en lommekjent stjørdaling. Da han nærmet seg rømlingene, ble han oppdaget og de avfyrt "en velrettet salve", slik at vår tapre soldat måtte trekke seg tilbake. Men nå hadde forfølgerne bevis på at desertørene var bevæpnet, slik at Motzfeldt fant det mest rådelig å utruste sine menn tilsvarende.

Den 20. og 21.august ble det søkt etter rømlingene oppover Stjørdalen, uten resultat. Det heter seg at sjefen selv, kaptein von Motzfeldt, klokken tre på ettermiddagen returnerte da andre militære anliggende nede i bygda krevde hans nærvær. På denne tiden i sitt liv, hadde nok von Motzfeldt begynt å lide av "tungsinn". (Se relasjoner på side 103 og 125 i bind 2). Kapteinen overlot kommandoen til korporal Sommerschild og furer Bruennech, med ordre om å yte sitt beste for å fange rømlingene, men uten å risikere eget eller sine soldaters liv. Dersom rømlingene satte seg til motverge, eller ikke overga seg etter flere anmodninger, hadde underoffiserene tillatelse til å skyte på dem.

Lørdag 22.august ble desertørene oppdaget ute på ei myr ved Funnsjøen i Meråker. De var nok på dette tidspunktet temmelig medtatte. En av rømlingene ble hengende etter, og på kort avstand ble han anmodet om å overgi seg. Soldaten "svarte" ved å gjøre seg klar til å skyte på forfølgerne samtidig som han trakk seg bort mot skogkanten. Det så ut som om vedkommende ville forsvinne inn i skogen og fortsette flukten. Korporal Sommerschild ga to skiløpersoldater ordre om å løse skudd. Det ble gjort umiddelbart, og rømlingen falt om dødelig såret og reiste seg aldri mer.

Den falne soldaten var en tysker ved navnet Müller, og hans banemann var Torgeir Østerøien. Soldaten ble begravet i Funnsjødalen. Tradisjonsfortellingen forteller at Torgeir fikk sjokk, og at han etter denne dagen aldri mer løste et skudd. Selv om dette var kort tid etter stridighetene

nede i Holstein, som resulterte i stort mannefall i de trønderske bygder - slik at død og krigens smittsomme sykdommer var hyppige gjester, hadde tross alt bygdene i Stjørdalen vært forskånet fra stridigheter de siste 49 årene. Fredsduene dominerte både dalen og sinnelaget hos innbyggerne. Ikke engang for en hardfør meråkerbygg som Torgeir Østerøien var denne handlingen kun en episode i hverdagen, selv om desertører lå lengst nede på rangeringslisten. Han utviklet samvittighetsnag, angret på "sin brøde" - og fikk aldri fred.

Torgeir Østerøien og hans kone Beret blir foreldre til 5 barn, hvorav den ene, Anne - blir gift med Hans Olssen Hanshaug, som ble stevnet for fyll i Meråker kirke i 1805. (Se side....)
Torgeir Østerøien døde fjorten dager etter langfredag i 1817.